

Ihmisoikeuskysymys yhteiskunnassa

1. Yhteiskunnan taloudellinen perusta vaikuttaa ihmisoikeuksien tulkintaan

Kaikki yhteiskunnalliset suhteet voidaan jakaa materiaaliin (perusta) ja ideologiaan (päälyysrakenne) suhteisiin. Ideologiset suhteet muodostavat materiaalien suhteiden päälyysrakenteen. Tuotantosuhteiden kokonaisuus muodostaa yhteiskunnan taloudellisen rakenteen eli perustan.

Yhteiskunnan perusta kattaa kaikki ihmisten väliset taloudelliset suhteet, jotka muodostuvat aineellisen tuotannon ja heidän elämänsä uusintamisen prosessin. Niihin kuuluvat tuotantovälineiden omistussuhteet, eri sosiaalisten ryhmien, luokkien väliset taloudelliset suhteet ja tuotantovälineiden omistussuhteista johtuvat jaon ja vaihdon muodot.

Päälyysrakenteeseen kuuluu kolmenlaisia ilmiöitä: (1) yhteiskunnalliset ideat eli aatteet, mielialat, sosiaaliset tunteet ts. ideologia ja yhteiskunnallinen mentaliteetti, (2) erilaiset järjestöt ja virastot ts. valtio, oikeuslaitos ja kirkko, (3) päälyysrakenteelliset ideologiset suhteet.

Jotkut päälyysrakenteen osat, kuten valtio, oikeus ja ideologia ovat suorassa yhteydessä yhteiskunnan taloudelliseen järjestelmään, kun taas filosofia, uskonto, moraalit ja taide ovat etäämmällä perustasta ja liittyvät siihen väliytteyksien kautta. Kaikki päälyysrakenteen osat ovat kuitenkin yhteiskunnan taloudellisen rakenteen heijastumaa ja muuttuvat sen määräävästä vaikutuksesta. Myös kulloinkin voimassa oleva tulkinta ihmisoikeuksista, on päälyysrakenteen ilmiö.

Tällä hetkellä imperialistinen porvaristo pyrkii rajoittamaan työläisten sitkeällä taistelulla saavuttamia demokraattisia oikeuksia ja vapauksia. Nykyaikana päälyysrakenteen merkitys historian aktiivisena tekijänä on kasvanut jyrkästi. Porvaristo panee yhä suurempia toiveita ideologiaan ja poliittisiin vaikutuskeinoihin kriisiytyvän kapitalismin pelastamiseksi. Myös yhteiskunnalliseen tietoisuuteen vaikutetaan yhä kekseliäämmiin keinoin kapitalismin aseman turvaamiseksi. Tämä päälyysrakenteen roolin aktivoimisen tarkoituksena on alistaa työväenluokka porvariston aatteellisen vaikutuksen alaiseksi ja estää vallankumouksellisen liikehdinnän nousu.

Tällä hetkellä mailla on omat näkemyksensä ja kantansa ihmisoikeuksiin, eivätkä kansainväliset järjestelmät, kuten YK, pysty tarjoamaan yhtenäistä ja oikeaa ihmisoikeuksien määritelmää. Lisäksi tietyt maat ja ryhmittymät, kuten EU, sanelevat omia arvojaan ja vääriä näkemyksiään ihmisoikeuksista muille maille vahingoittaakseen viimeksi mainittujen suvereniteettia ja ihmisoikeuksia.

2. Ihmisoikeudet ovat oikeuksia riippumattomuuteen

Ihmisoikeudet tarkoittavat kirjaimellisesti ihmisen oikeuksia ja näin ollen oikeuksien käsite tulee määritellä ihmisen luontaisen olemuksen perusteella. Riippumattomuus eli tahto elää vapaana riistosta, on ihmiselle luontainen tarve. Ihminen voi säilyttää arvonsa ja arvonsa sosiaalisena olentona ja elää arvokasta elämää vasta saavutettuaan riippumattomuuden.

[Riisto on tekninen termi, jolla on Pääomassa täsmällinen merkitys. Marxin mukaan työvoima tuottaa enemmän arvoa kuin mitä sen uusintaminen vaatii, ja siten kapitalistien voiton taustalla on työläisten maksamaton työpanos. "Työvoiman kulutusprosessi on samalla tavaran ja lisäarvon tuotantoprosessi." (Pääoma I, 166.) Jos työläiset pitäisivät kaiken tuottamansa arvon, silloin kapitalistille ei jäisi mitään, minkä voisi realisoida voitoksi. Lisäarvon suhteellista suuruutta Marx kutsuu lisäarvon suhdeluksi, ja "lisäarvon suhdeluksi ilmaisee siis täsmälleen sen riistoasteen, jossa pääoma riistää työvoimaa eli kapitalisti

työmiestä” (mt., 203). Kun Marx kirjoittaa riistosta, hän tarkoittaa tätä työvoiman kapitalisteille tuottamaa lisäarvoa.]

Jos ihminen haluaa saavuttaa riippumattomuutensa eli elää riistosta vapaana, hänellä on oltava oikeus toteuttaa riippumattomuutensa ja valtion tehtävänä on riippumattomuuden takaaminen.

Oikeudet, jotka eivät ilmennä tai toteuta ihmisen itsenäistä tahtoa ja vaatimuksia, eivät ole ihmisoikeuksia sanan varsinaisessa merkityksessä. Keskustelu ihmisoikeuksista ilman, että ihmisen oikeus riippumattomuuteen, on merkityksetöntä eikä ihmisoikeuksia ei voida suojella ja edistää, ellei ihmisen riippumattomuus toteudu.

Ihmisen toiminta riippumattomuuden toteuttamiseksi kattaa kaikki sosiaalisen elämän osa-alueet. Ihmisoikeudet ovat siis itsenäisiä oikeuksia, jotka antavat ihmiselle mahdollisuuden toimia ja päättää kaikilla yhteiskuntaelämän aloilla, mukaan lukien politiikka, talous ja kulttuuri.

Kun ihmisoikeuksia pidetään riippumattoman ihmisen oikeuksina, pyrkimykset niiden toteuttamiseksi ovat oikeudenmukaisia. Porvarillisesta, epätieteellisestä näkemyksestä lähtevä ihmisoikeuksien mainostaminen ei kuitenkaan ole oikeutettua riippumatta siitä, mikä maa niitä julistaa tai mikä kansainvälinen asiakirja ne vahvistaa.

2. Kansanjoukot toiveet ja tarpeet edustavat aitoja ihmisoikeuksia

Ihmisoikeudet määritellään kansainvälisissä ihmisoikeussopimuksissa "kaikkien ihmisperheen jäsenten oikeuksiksi" tai "kaikkien ihmisten oikeuksiksi". On ymmärrettävää, että ihmisoikeuksien määritelmä on annettu näin laajasti, koska sen pitäisi olla kaikkien valtioiden, joissa on erilaiset sosiaaliset ja poliittiset järjestelmät ja eri kehitystasot, hyväksyttävissä.

Ihmisoikeussopimukset mahdollistavatkin erilaiset tulkinnat. Toiset maat näkevät ihmisoikeuksien olevan yksilön tai yhteisön oikeuksia, ja toiset pitävät niitä luokkaluonteisina tai yliluokkaluonteisina.

Yksilön oikeudet ovat kollektiivin jäsenen oikeuksia. Siksi kollektiivista erotetun yksilön oikeudet ovat mahdottomia ajatella. Kansanjoukot vaativat oikeutta elää ja kehittyä riippumattomasti ja luovasti vapaana kaikista kahleista, sillä heillä on luovuus ja mahdollisuus toteuttaa riippumattomuus.

Kuten historialliset tosiasiat osoittavat, kaikki kansan eri aikoina saavuttamat oikeudet ovat nousseet kansan toiveista ja vaatimuksista ja ne on saavutettu kansan ponnisteluilla. Oikeuksia, jotka eivät heijasta heidän vaatimuksiaan ja joita ei toteuteta heidän omin voimin, ei voida pitää aitoina oikeuksina.

Sosiaalisen kollektiivin jäsenten yhteinen vaatimus on kollektiivin olemassaolo ja kehitys, ja yksilön itsenäinen vaatimus on toimia kollektiivin tasa-arvoisena jäsenenä ja nauttia kollektiivin oikeuksista ja velvollisuuksista.

Tässä yhteydessä kansanjoukkojen nostamia ja toteuttamia ihmisoikeuksia voidaan sanoa todellisiksi ihmisoikeuksiksi, jotka toteuttavat sekä kollektiivin että sen yksittäisten jäsenten vaatimukset.

Aidot ihmisoikeudet ovat mahdottomia kuvitella niissä maissa, joissa luokkaristiriita, eriarvoisuus, riisto ja sorto vallitsevat. Ja näiden maiden mainostamat ihmisoikeudet eivät ole tarkoitettu yhteiskunnan enemmistön muodostaville kansanjoukoille.

Huomionarvoista on, että ihmisoikeuksien pitäminen kansanjoukkojen oikeuksina ei tarkoita, että se jättäisi huomiotta kansainvälisissä ihmisoikeussopimuksissa määritellyn yleisen ihmisoikeuskäsityksen.

3. Ihmisoikeudet kuuluvat valtion suvereniteetin piiriin

Tällä hetkellä kunkin maan suvereniteetin kunnioittaminen ja muiden sisäisiin asioihin puuttumattomuus on tunnustettu yhdeksi tärkeimmistä periaatteista, jota noudatetaan kansainvälisissä suhteissa.

Kunkin maan tulee kunnioittaa toisen riippumattomuutta ja suvereniteettia ja pidättäytyä loukkaamasta niitä, käyttämästä väärin toistensa suvereniteettia ja puuttumasta asioihin, jotka ovat toisen lainkäyttövallan alaisia.

USA ja jotkin länsimaat ovat kuitenkin sitä mieltä, että ihmisoikeudet menevät suvereniteetin edelle, ja muiden sisäisiin asioihin puuttuminen on perusteltua "ihmisoikeuksien suojelun" verukkeella. Länsimaat käyttävät ihmisoikeuksia, joiden tulkilta on voimakkaasti päällysrakenteen ilmiö, väkivaltapolitiikan jatkeena tai oikeutuksena, sillä tämä on usein ainoa keino lisätä länsimaiden kansalaisten hyväksyntää tällaisille hankkeille.

Ihmisoikeudet turvataan ja taataan kunkin maan ja kansakunnan itsemääräämisoikeudella, ei minkään maan tai kansainvälisen järjestön puuttumisella tai sanelulla. Ihmisoikeuksia ei voi irrottaa taloudellisesta perustasta.

4. Perusihmisoikeudet ja ihmisoikeusstandardit

4.1. Terminologiaa

Perusoikeudet ovat kansallisessa perustuslaissa valtion kansalaisilleen ja kaikille muille valtion oikeudenkäyttöpiirissä oleville henkilöille takaamat oikeudet. Perusoikeudet on siis säädetty kansallisesti, sen sijaan ihmisoikeudet perustuvat kansainvälisiin ihmisoikeussopimuksiin.

Henkilökohtaiset vapausoikeudet turvaavat yksilön vapautta julkisen vallan puuttumisilta. Tällaisia oikeuksia ovat muun muassa oikeus elämään, henkilökohtaiseen vapauteen ja koskemattomuuteen samoin kuin liikkumisvapaus, yksityiselämän suoja ja yhdistymisvapaus sekä omaisuuden suoja.

Poliittisia oikeuksia ja vapauksia ovat muun muassa äänioikeus, sananvapaus, kokoontumisvapaus sekä yhdistymisvapaus.

Tasa-arvo-oikeuksiin kuuluvat muun muassa rodullinen, sukupuolellinen ja uskonnollinen yhdenvertaisuus.

Taloudellisia, sosiaalisia ja sivistyksellisiä oikeuksia ovat taloudelliset, sosiaaliset ja sivistykselliset oikeudet. Tällaisia ovat esimerkiksi oikeus työhön, sosiaaliturvaan ja opetukseen.

4.1. Perusihmisoikeudet

Tällä hetkellä kansainvälisissä ihmisoikeussopimuksissa mainitaan usein perusihmisoikeuksien vahvistaminen ja varmistaminen, mutta niissä ei määritellä tarkasti, mitä ne todella tarkoittavat.

Kapitalistinen maailma saa perusihmisoikeudet Ranskassa 26. elokuuta 1789 annetusta ihmisoikeuksien julistuksesta ja Yhdysvalloissa 4. heinäkuuta 1776 julkaistusta itsenäisyysjulistuksesta. Ranskan vallankumouksen ihmisoikeuksien julistuksen keskeisiä periaatteita olivat sananvapaus, ihmisten tasa-arvo lain edessä (ei kuitenkaan sukupuolten välillä), uskonnonvapaus ja yksityinen omistusoikeus. Yhdysvaltain itsenäisyysjulistuksen mukaan kaikki ihmiset on luotu tasa-arvoisiksi ja heillä on luovuttamaton oikeus elämään, vapauteen ja onnen tavoitteluun.

Tämä merkitsi tuolloin huomattavaa edistystä yksilön vapautumisessa. Porvarillisten valtioiden perustuslait julistivat yksilön oikeudet ja vapaudet paitsi kahta, vapautta riistosta ja oikeutta työhön. Porvariston "perusihmisoikeuksista" ei voi tulla yleismaailmallisia perusihmisoikeuksia, koska ne vain asettivat ja vahvistivat porvariston poliittisen ja taloudellisen herruuden.

Yhteiskunnan edetessä uusia oikeuksia ilmaantuu (kuten oikeus rauhaan tai puhtaaseen ympäristöön), mutta perusihmisoikeuksien merkitystä ja sisältöä ei voida muuttaa. Yhteiskuntapoliittiset oikeudet, oikeus ihmisarvoon, oikeus elämään ja oikeus henkilökohtaiseen koskemattomuuteen ovat perusihmisoikeuksia.

Perusihmisoikeudet ovat kaikkein perustavimpia, jotka toimivat kaikkien oikeuksien perustana ja lähteenä. Toisin sanoen muita oikeuksia ei voida ajatella ilman niitä. Tästä näkökulmasta katsottuna seuraavat oikeudet ovat perusihmisoikeuksia:

a) Oikeus toteuttaa yhteiskunnallispoliittinen riippumattomuus

Yhteiskunnallispoliittinen riippumattomuus on elintärkeää ihmiselle, sosiaaliselle olennolle. Ilman sitä ihminen on sosiaalisesti kuollut, vaikka hän olisi fyysisesti elossa, eikä hän voi paeta orjan kohtaloa.

Yhteiskunnallispoliittinen riippumattomuus toteutuu käyttämällä yhteiskuntapoliittisia oikeuksia, tarkemmin sanottuna vapautta ja oikeutta osallistua valtion hallintoon ja yhteiskuntapoliittiseen toimintaan. Jos ihminen ei voi päättää politiikan suuntaa eikä nauttia ja käyttää yhteiskuntapoliittisia oikeuksia, hän ei voi nauttia myöskään taloudellisista ja kulttuurisista oikeuksista.

Tämä osoittaa, että yhteiskuntapoliittiset oikeudet ovat hänen perusoikeuksiaan, ja että ne ovat tärkeimmät oikeudet, jotka mahdollistavat hänen asemansa ja roolinsa valtion ja yhteiskunnan herrana.

b) Oikeus ihmisarvoon

Ihmisen ihmisarvo ja arvo voidaan täysin turvata vain silloin, kun hänellä on mahdollisuus ja oikeus nauttia tasa-arvosta yhteiskunnassa, kehittää itseään ja häntä kohdellaan asianmukaisesti. Syrjintä, mistä tahansa syystä, loukkaa ihmisarvoa, ja orjuus, epäinhimillinen ja häpeällinen pakottaminen loukkaavat ihmisarvoa ja -oikeuksia.

Myös kansainväliset ihmisoikeussopimukset vahvistavat, että oikeus ihmisarvoon kuuluu perusihmisoikeuksiin.

c) Oikeus elämään ja koskemattomuuteen

Talouselämä on yhteiskunnallisen elämän ala, joka on elintärkeä ihmisen olemassaololle ja kehitykselle. Elämän ylläpitämiseksi ja arvokkaan elämän elämiseksi ihmisellä on oltava oikeus taloudelliseen elämään, joka koostuu oikeudesta työhön ja omistukseen, ja käyttää sitä vapaasti.

Ilman henkilökohtaista vapautta ihminen ei voi käyttää mitään oikeuksiaan. Ihminen voi täysin ja riittävästi käyttää ihmisoikeuksia, kun hänelle taataan oikeus koskemattomuuteen, joka suojelee häntä vangitsemiselta ilman syytä.

Ihmisoikeussopimuksessa ei perinteisesti laiteta oikeuksia tärkeysjärjestykseen. Tämä johtuu siitä syystä, että tuollaisen järjestyksen aikaan saaminen erilaisten yhteiskuntajärjestysten maailmassa olisi mahdotonta.

4.2. Ihmisoikeusstandardit

Nykyiset ihmisoikeusstandardit luotiin kansainvälisellä yhteistyöllä YK:n toiminnan kautta toisen maailmansodan jälkeen. Näissä ihmisoikeusstandardeissa kuvataan yleiset normit ja tavoitteet, jotka kunkin maan on saavutettava ihmisoikeuksien saralla.

Standardien vahvistamisen ja soveltamisen myötä kansainvälinen yhteisö on edistynyt paljon ihmisoikeuksien suojelemisessa ja edistämisessä. Nykyään ihmisoikeusstandardien soveltamisessa valtioiden välillä vallitsee kuitenkin vastakkainasettelu ja konflikti, mikä on synnyttänyt vakavia kansainvälisiä politiikkaan ja lainsäädäntöön liittyviä ongelmia. Pääsyyllinen on Yhdysvaltojen ja länsimaiden ihmisoikeuksien vastaiset toimet.

Ei voi olla ihmisoikeusnormeja, joita sovelletaan yleisesti kaikissa maailman maissa.

Kansainväliset ihmisoikeusstandardit asetettiin joka suhteessa heijastelemaan ihmiskunnan jaloa ihannetta ja oikeudenmukaisuutta ihmisoikeuksien suojelemiseksi. Ne eivät ole kopio minkään maan "standardeista" eivätkä ne vaadi ao. "standardien" noudattamista.

Koska ihmisoikeudet varmistetaan kansallisvaltioissa yhtenä kokonaisuutena, on kansainvälisten instrumenttien asettamia ihmisoikeusnormeja tulkittaessa ja sovellettaessa otettava huomioon kansallisvaltioiden todelliset tilanteet ja vaatimukset.

Tämä tarkoittaa, että ihmisoikeusstandardit tulisi laatia vastaamaan kansallisten valtioiden vaatimuksia ja tilanteita ja jokainen valtio voi laatia ja soveltaa omia ihmisoikeusstandardejaan.

Yhdysvaltojen ja länsimaiden asettamien ihmisoikeusnormien epäoikeudenmukaisuus

Yhdysvallat ja länsimaat yrittävät sitkeästi sanella normejaan käyttämällä väärin kansainvälisten ihmisoikeussopimusten asettamien ihmisoikeusstandardien yleismaailmallista luonnetta. Nämä maat väittävät, että niiden standardit ovat niin oikeudenmukaisia ja erinomaisia, että ne voivat päättää ja ratkaista kaikki ihmisoikeusosalalla esiin tulevat kysymykset.

On ilmeistä, että Yhdysvaltojen ja länsimaiden, joiden kontolla on pääosa maailman ihmisoikeusloukkauksista, normeista ei voi tulla yhtenäistä standardia maailmaan. Heidän standardinsa ovat taantumuksellisia, sillä ne ilmentävät imperialistista ajattelutapaa, arvoja ja elämäntapaa, jotka halveksuvat, sortavat ja hallitsevat muita.

Kansainvälinen yhteisö ei ole valtuuttanut heitä luomaan yleismaailmallisia ihmisoikeusstandardeja. Nämä maat, jotka eivät ole päteviä puhumaan todellisista ihmisoikeuksista, teeskentelevät olevansa "ihmisoikeuksien inkarnaatio" ja yrittävät sanella omat tulkintansa yleismaailmallisiksi standardeiksi.

USA ja länsimaat syyttävät omia järjestelmiään ja poliittisia toimintatapojaan ylläpitäviä maita "ihmisoikeuksia loukkaaviksi" ja painostavat niitä ihmisoikeuksien kannalta epäolennaisista yksipuolisista intresseistään. Yhdysvallat ja länsimaat kritisoivat vain niiden maiden ihmisoikeustilannetta, jotka eivät ole heidän liittolaisiaan ja päin vastoin, liittolaismaiden ihmisoikeustilanteeseen ei puututa.

Kiinan "ihmisoikeuskysymyksen" synty

Yhdysvallat nimesi Kiinan keskeiseksi vastustajakseen Presidentti Donald Trumpin kaudella ja siinä taistelussa amerikkalainen käsitys ihmisoikeuksista on luonnollisesti mukana. Viimeisenä virkapäivänään 19.1.2022 Yhdysvaltain ulkoministeri Mike Pompeo julisti, että Kiina harjoittaa "jatkuvaa kansanmurhaa" uiguureja vastaa. Hän ei esittänyt todisteita eivätkä Yhdysvaltain ulkoministeriön omatkaan juristit niitä löytäneet: "meillä on riittämättömät todisteet kansanmurhan todistamiseksi".

Menettelytapa on yhtenäinen sen kanssa, miten toimittiin ennen USA:n hyökkäystä Irakiin. USA ja sen vasallivaltiot sekä niiden tiedotusvälineistö myllyttivät Saddam Husseinin joukkotuhoaseiden uhkaa. Joukkotuhoaseita ei sitten Irakista löytynytäkään.

Kuitenkin Yhdysvallat ja Euroopan unioni määräsivät 22. maaliskuuta 2022 lisää Kiinan vastaisia pakotteita väitettyjen ihmisoikeusloukkausten vuoksi Xinjiangissa.

Kiina taas syyttää ymmärrettävästi Yhdysvaltoja kaksoisstandardeista. Marraskuun 5. päivä 2020, kaksi päivää Yhdysvaltain presidentinvaalien jälkeen, Trumpin hallinto poisti Itä-Turkestanin islamilaisen liikkeen (ETIM) terroristiryhmän luettelosta. Yhdysvallat ja Yhdistyneet Kansakunnat olivat vuonna 2002 julistaneet ETIM:in terroristiryhmäksi, ja YK:n turvallisuusneuvosto tunnusti ryhmän yhteydet al-Qaidaan, Osama bin Ladeniin ja Talebaniin.

Yhdysvaltojen silmissä toimenpide aiheutti sen, että Kiinan terrorismin vastaisen kampanjan kansainvälinen legitimitetti katosi. Tämän jälkeen Pompeo julisti tekeillä olevan kansamurhan ja kyseessä olevan etnisen sorron. Poistamalla terrorismin vastaisen työn oikeutuksen länsimaiset poliitikot voisivat sitten muotoilla Kiinan terrorismin vastaiset toimet yksinkertaisesti uskonnolliseksi ja etniseksi vainoksi.

USA nosti siis Kiinan ”ihmisoikeustilanteen” heti kärkeen ryhtyessään taloudelliseen ja poliittiseen taisteluun Kiinaa vastaan. Tällä pehmitetään lännen kansalaisia hyväksymään toimet, joita ne pelkäävät suurpääoman etuina eivät hyväksyisi. Uiguurikysymyksen ohella Kiinaa syytetään tiibetiläisten vainoamisesta, vaikka todellisuudesta Kiina pelasti Tiibetin kansan kirjaimellisesti buddhalaisuuden orjuudesta.

5. Esimerkkejä perusoikeuksien soveltamisesta

5.1. Poliittiset oikeudet ja vapaudet Yhdysvalloissa

Amerikkalaiset tutkijat Martin Gilens ja Benjamin I. Page osoittivat monimuuttujanalyysiin perustuvassa tutkimuksessaan, että ”taloudellisilla eliiteillä ja järjestäytyneillä ryhmillä, jotka edustavat liike-elämän etuja, on merkittävä vaikutus Yhdysvaltain hallituksen politiikkaan, kun taas tavallisilla kansalaisilla ja heidän eturyhmillään on vain vähän tai ei lainkaan vaikutusvaltaa. Tämä plutokraattinen hallintomuoto toimii kaikissa kapitalistisissa maissa.

Yhdysvallat on yrittänyt saada aikaan antidemokraattisen hallinnon missä vain mahdollista. Toisen maailmansodan lopun ja 2014 välisenä aikana se pyrki kaatamaan yli viisikymmentä ulkomaista hallitusta, joista suurin osa oli valittu demokraattisesti. Yhdysvallat on plutokraattinen imperiumi, ei demokratia sanan millään merkityksellisessä tai sisällöllisessä merkityksessä.

Usein edistykselliset liberaalit tutkijat väittävät, että Yhdysvallat käyttää fasistisia hallintomuotoja ulkomailla, mutta ylläpitää demokratiaa kotirintamalla. Se ei kuitenkaan ole aivan totta. On tärkeää tarkastella koko väestöä, ei vain niitä, jotka kuuluvat samaan luokkasegmenttiin kuin liberaalit tutkijat.

Ajatellaan esimerkiksi alkuperäisväestöä. Monet – erityisesti köyhimmät – ovat edelleen rasistisen poliisiterrorin kohteena ja taistelevat perusihmis- ja demokraattisten oikeuksien puolesta. Sama koskee osia köyhistä ja työväenluokan afroamerikkalaisväestöstä sekä maahanmuuttajista. Tiettyjä väestön osia, nimittäin eloonjäämisestä taistelevia köyhiä ja työväenluokkaa, hallitaan usein ensisijaisesti valtion ja osavaltioiden sortotoimilla, ei demokraattisten oikeuksien ja edustuksen järjestelmän avulla. Ei ole myöskään syytä unohtaa sitä, että natsit itse näkivät 1920-luvun Yhdysvalloissa kehittyneimmän muodon rotuerottelusta, ja he käyttivät sitä nimenomaisesti mallina omaa sortokoneistoa kehittäessään.

Niin sanottu liberaali demokratia toimii kapitalismin hyvänä poliisina, luvaten oikeuksia ja edustusta mukautuville alamaisille. Sitä käytetään suurelta osin hallitsemaan hyvin toimeen tulevaa omistavaa – ja työväenluokkaa. Fasismien paha poliisi pääsee valloilleen köyhien, eri rotuisten ja tyytymättömien väestöryhmien päälle sekä kotimaassa että ulkomailla.

On kuitenkin strategisesti tärkeää tunnustaa, että hyvä ja huono poliisi työskentelevät yhdessä saman valtion puolesta ja samalla päämäärällä: ylläpitää, jopa tiivistää, kapitalistisia sosiaalisia suhteita käyttämällä porvarillista demokratiaa porkkanana tai fasismi keppinä.

5.2. Sananvapauskysymys

Porvarillinen ideologia pyrkii häivyttämään sananvapauskysymyksen vallasta ja omaisuudesta ja muuttamaan sen siten abstraktiksi periaatteeksi. Tällaisella lähestymistavalla pyritään sulkemaan pois kaikki viestintävälineiden materialistinen analyysi ja erittäin tärkeä kysymys siitä, kuka ne omistaa ja kuka niitä hallitsee.

Yksi tämän lähestymistavan eduista on se, että ihmiselle voidaan antaa abstrakti sananvapaus juuri siksi, että heillä ei ole valtaa tulla kuulluksi. Tämä on useimpien kapitalistisessa maailmassa elävien ihmisten tilanne. Periaatteessa he voivat ilmaista yksilöllisiä näkemyksiään haluamallaan tavalla. Todellisuudessa näistä mielipiteistä tulee kuitenkin suurelta osin merkityksettömiä, jos ne eivät vastaa niitä näkökulmia, joita viestintävälineiden omistajat haluaisivat kertoa. Heille ei yksinkertaisesti anneta alustaa. Koska hallitsevalla luokalla on niin mahtava valta viestintävälineissä, he ovat saaneet monet ihmiset vakuuttuneiksi siitä, ettei sensuuria ole olemassa, nämä näkemykset voidaan jopa tukahduttaa suuren yleisön sitä huomioimatta.

Jos kapitalistisen valtavirran ulkopuoliset näköalapaikat pystyvät saamaan laajan yleisön ja alkavat rakentaa todellista valtaa, silloin tiedämme, mihin omistajaluokka ja porvarillinen valtio pystyvät. He ovat pitkään hylänneet sananvapauteen vetoamisen silloin, kun kyse on heidän luokkaviihollistensa ja heidän ideoidensa vapaan liikkuvuuden tuhoamisesta.

Esimerkiksi Venäjän Ukrainan-erityisoperaation alusta lähtien maailmalle on annettu esineoppituntia porvariston lähes täydellisestä Yhdysvaltojen viestintävälineiden hallinnasta. YouTuben ja sosiaalisen median sekä erityisesti Russia Todayn ja Sputnikin laajan sensuurin lisäksi kaikki suuret tiedotusvälineet ovat avanneet kanavansa USA:n harjoittamalle Venäjän ja Kiinan vastaiselle propagandalle. Porvariston puolustama sananvapaus merkitsee hallitsevan luokan vapautta omistaa viestintävälineet, jotta he voivat vapaasti päättää, kenen näkemykset ovat korostamisen ja laajan levittämisen arvoisia ja ketkä voidaan syrjäyttää tai vaientaa hiljaisuudessa.

Huomionarvoista on myös suhtautuminen kommunistien toimintaan. Monissa Euroopan maissa kommunistien toiminta on kielletty (Viro) tai kommunisteja vainotaan ankarasti (Ukraina). Länsimainen ihmisoikeuskultti ei kuitenkaan näe kommunistien vainoamista ihmisoikeuskysymyksenä, vaan esimerkiksi Ukrainaa pidetään demokraattisempaan maana kuin Venäjää, vaikka kommunisteja katoaa ja tapetaan jatkuvasti. Itseasiassa kommunistien toimintavapaus onkin hyvä mittari maan ihmisoikeustilanteelle.

5.3. Yksityisomistuksen turva

Yksityisomistuksen suoja on yksi keskeisimpiä ihmisoikeuksia porvarillisessa yhteiskunnassa ja se on tyypillisesti hämärretty koskemaan kaikkea omistusta. Omistus tulisi erottaa yksilön omaan käyttöön tarvittavat omaisuudeksi ja tuotantovälineiden omistukseksi.

Wikipediaa lukemalla saa hyvän kuvan siitä, miten porvaristo hämärtää perusoikeuskysymystä sekoittamalla yksityisomistuksen muiden perusoikeuksien toteuttamiseen esimerkiksi seuraavasti:

- Ihmisoikeusjärjestö Freedom Housen valtuuskunnan Kim G. Davis kirjoittaa, että jos ihmiset eivät voi luottaa omaisuutensa suojaan ja hallitus kontrolloi heidän taloudellista kohtaloaan, heillä voi olla korkeintaan heikot ihmisoikeudet.
- On arvioitu, että lehdistönvapaus ja muutkaan oikeudet eivät olisi mahdollisia ilman omistusoikeutta. Toisaalta nykyinen omistusoikeus ei välttämättä yksin riitä takaamaan lehdistönvapautta, koska omistusoikeutta rajoitetaan usein "yleisen edun" nimissä.
- Tutkija Tom G. Palmerin mukaan ilman omistusoikeutta ei voi olla vapaata lehdistöä, koska ei ole omistusoikeutta lehtipainoihin, musteeseen ja paperiin. Ilman omistusoikeutta maahan ja rakennuksiin ei voi olla vapautta yhdistyä, harjoittaa uskontoa yhdessä tai yleensäkin toimia vapaasti. Vapaa yhteiskunta vaatii väistämättä omistusoikeutta.

Omaisuuksien suojan tällaisella tulkinnalla halutaan hämärttää, mistä ihmisoikeuksissa on kysymys ja vahvistaa kapitalistisen riiston toteuttaminen.

6. Yhteenveto

Kuten sanottu, ihmisoikeuksien tulkinta päällysrakenteen ilmiö ja voimakkaasti sidoksissa kunkin yhteiskunnan taloudelliseen perustaan. Ihmisoikeuksia käytetään tänään lyömäaseena niitä valtioita vastaan, jotka eivät halua asettua USA:n johtamaan rintamaan kapitalismin vahvistamiseksi kaikkialla maailmassa.

Suomessa vasemmistoliiton edustajat esittivät aikoinaan tavoitteena rakentaa sellaista sosialismia, jossa vallitsee länsimainen ihmisoikeuskäsitys. Tämä on hyvin absurdi vaatimus. Länsimainen ihmisoikeustulkinta on rakennettu niin, että se ylläpitää kapitalistista riistoa parhaalla mahdollisella tavalla. Sosialistisessa yhteiskunnassa ihmisoikeustulkinta ei voi olla samanlainen kuin länsimaissa tänä päivänä.